

איש לרעהו

לקט אפרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פדולוי ישראל,
על מדות טובות
שכביאות לאהבת
הזולת, הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש ב אב תשע"ב: הדלקת נרות - ירושלים 7:08 תל-אביב 7:23 חיפה 7:15 מוצאי שבת - ירושלים 8:24 תל-אביב 8:26 חיפה 8:28 ר"ת 8:59

פרשת מטות-פסעי

"ככל היוצא מפיו יעשה"

להיות נאמן בדיבורו ולקיים הבטחות שהוציא בשפתיו [אף שלא בתורת נדר]!

נלמד מהפסוק: "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" (פרק ל"ג) וכתב השל"ה הק': לכאורה "ככל היוצא מפיו יעשה" מיותר [אחר שכבר כתב "לא יחל"]?! אלא מכאן תוכחת מוסר לאדם שיהיה נאמן בדיבורו וישמור מוצא שפתיו אף שלא היה בדרך נדר ולא היה מחוייב בדברים. כענין שאמר משה רבינו לבני גד וראו-בן "והיוצא מפיכם תעשו". ופירש רש"י, שקיבלתם לעבור למלחמה עד כיבוש וחילוק.

אמרו חז"ל (מדרש תנחומא): אמר להם הקב"ה לישראל, הוּו זהירין בנדרים ואל תפרצו בהן שכל הפורץ בהם סופו למעול בשבועות והמועל בשבועות כופר בו בהקב"ה ואין לו מחילה בעולם...

ומסופר בגמרא (כתובות עז:): על רבי יהושע בן לוי שכאשר הגיע עת פטירתו, אמר למלאך המות הראני את מקומי בגן עדן והוליכו לגן עדן והראה לו מקומו, קפץ רבי יהושע ונפל לצד השני שבגן עדן, אחו בו המלאך וביקש להוציאו משם, נשבע רבי יהושע ששוב לא יחזור. אמר הקב"ה: אם נשבע בשבועה מעולם ונשאל עליה להתירה יחזור ואם לא שאל על שבועתו ישאר בגן עדן.

נמצאנו למדים חומרתם של נדר ושבועה שמן הראוי לקיימם בכל מצב, ולא להמלט מהם ע"י פתח התרה.

על הפסוק בפרשת ויחי שאמר יוסף לפרעה "אבי השביעני" ... ענה לו פרעה: "עלה וקבור את אביך כאשר השביעך" אמרו על כך חז"ל בגמרא (סוטה לו:): שפרעה ביקש מיוסף להתיר את שבועתו ואמר לו יוסף: אם כן, אתיר גם את השבועה שנשבעתי לך [שלא יגלה לאחרים שפרעה אינו יודע לשון הקודש].

ותמה הגר"י קנייבסקי זצ"ל (בספרו ברכת פרוץ): הכיזד מאיים יוסף על פרעה שיגלה קלוטו ברבים? וביאר הגר"י קנייבסקי: לא נתכוון יוסף בדבריו שיעשה כן בפועל שיתיר השבועה שנשבע לפרעה, אלא כך אמר יוסף לפרעה: הרי עיקר מטרת השבועה היא לגדור את האדם ולחייבו יותר במה שהבטיח, שיהיה קודש ולא יחללנו, ואף לא להתיר השבועה, כי הבטחה זו הבטחה! ואמנם כל זה במי שנוהר תמיד לקיים שבועתו. אבל אדם שהפר הבטחתו ע"י שנשאל לחכם על שבועתו והתירה, כבר הוקל בעיניו כל ענין חומרת השבועה.

הוא שאמר יוסף לפרעה: לטובת קיום השבועה שנשבעתי לך, לא כדאי שאתיר את השבועה שנשבעתי לאבי, שכן אזי יזולזל חומר השבועה שנשבעתי לך, וזה בוודאי אתה לא רוצה. ואכן פרעה הבין והסכים לכך שלא כדאי לו להרגיל את יוסף בהתרת שבועה ולכן נתן לו רשות לעלות.

"ילד אחראי על דיבורו"...

לקראת ראש השנה, עלה אחד התלמידי חכמים עם שני בניו לביתו של הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל כדי להתברך מפיו, שאל רש"י את אחד הבנים לגילו, וענה שעוד חודשים מספר יהיה בר מצוה.

אמר לו רש"י: "ראה, כעת, בגיל י"ב שנה, הנך פטור מכל מצוות עשה ומצוות לא תעשה, הן דאורייתא והן דרבנן, ומכל עונשיהן, מלבד דבר אחד שהנך חייב בו: על דיבור! שכן מצאנו בנדרים שנידרו של "מופלא הסמוך לאיש" נדר הוא, והקדשו הקדש, ואם אדם אחד מועל בזה חייב, וזאת אף על פי שאם הילד עצמו ימעול, יהיה פטור בכגון דא.

וסיים רש"י: "אותה תורה שאומרת שילד אכן לא אחראי למעשיו, היא זו שאומרת, שעל הדיבור. הוא אחראי גם אחראי, וצא ולמד מכאן מהו כוחו של הדיבור..."

חיכו מחמדים-קצו

ככל היוצא מפיו - יעשה הקב"ה

סיפר הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: כאשר עמד מר ש.פ. לבחירות לראשות הממשלה מול מ.ב. אמרו להגר"י קנייבסקי-הסטייפלער זצ"ל ש.פ. הכריז כי אם יבחר לראשות הממשלה יגייס את כל בחורי הישיבות לצבא.

הגיב הסטייפלער מיניה וביה: "הוא כבר אף פעם לא יבחר להיות ראש ממשלה!" והוסיף רבי חיים: אמרו לי שהוא מרגיש שקללה רובצת עליו. אני יודע איזו קללה, זו הקללה של האבא! ואף שכיהן כראש ממשלה בתור ממלא מקום, אבל מעולם לא נבחר לכך. דרך שיחה

עלון פרשת מטות-מסעי הוקדש לעילוי נשמת האשה החשובה

מרת דאֵלָה נחמה בת ר' שמואל משה ז"ל

יאהרצייט ד' מנחם אב

הוקדש ע"י היילדים שיחיו

משפ' יפה הרשקוביץ
נחלים

משפ' יצחק פישר
פתח תקוה

משפ' מרדכי מנדל
וינה

משפ' אסתר בילדר
בני ברק

קירוב רחוקים

לקרב את החוטאים ואת הנחשלים - להדריכם ולכוונם לדרך האושר שבחיי תורה ומצוות!

נלמד מהפסוק: "והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהיינה ונס שמה רוצח מכה נפש בשגגה" (פרק לה-יא)

לומדים מפסוק זה - אומר בעל חידושי הרי"ם - כיצד יש לנהוג עם אדם כזה שנכשל בעבירה חמורה, וכעת הריהו נרדף, ונפשו מרה עליו על שהרג נפש בשוגג, וכאילו אינו מוצא לו מקום בעולם. שאז מאיר לו הקב"ה פנים ואומר לו: "ושמתי לך מקום" - עדיין לא אבדה תקותך. יש לך אכסניה בה תנצל מרודפי נפשך. בדרך זו גם עלינו לנהוג: לתת סיכוי ותקוה טובה לחוטאים. לא להתיימש מהם, לא להרחיקם ולעזבם בדרכם הקלוקלת. אלא לקרבם, להדריכם ולכוון להם את הדרך העולה בית ה'.

על גודל מעלת קירוב רחוקים והכנסתם תחת עול מלכותו יתברך כתב הגאון בעל החתם סופר דברים מאלפים (בהקדמת פיתוחי-חותם לשו"ת חת"ס יו"ד) וכה כתב:

נאמר (בישעי' מא) "ועתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם אוהבי". למה נודעה לאברהם אבינו חיבה יתירה משאר אבות העולם עד שקראו בשם "אוהבי"? אלא מפני שלימד דעת את העם וקירבם לעבודתו יתברך, והיא שעמדה לו יותר מכל מעשה טוב וזכות נפש אשר היה לו לעצמו.

"והאוחז במדה זו" - מוסיף החתם סופר - "מראה אהבתו אל ה' ביתר שאת וביתר עוז, כי מדרך אוהב את המלך להתאמץ ולהשתדל בכל האפשר להכניס בני אדם תחת עול מלכותו, ולהרבות לו עבדים כיד המלך, ויען כי זכה אברהם אבינו למדה זו טרם ציוה עליו ה', רק משכלו ומדעתו עמד בראש כל חוצות וכו' העמיד תלמידים הרבה, לכן לו יאות להקרא אוהבו של המלך ית"ש, זרע אברהם אוהבי".

"כ"ק האדמו"ר גאב"ד אונגוואר - הגאון רבי מנשה קליין זצ"ל כתב (בשו"ת משנה הלכות ח"ז סימן ריז): ומצוה להודיע [לחוטא שרוצים לקרב] על השכר הגדול והמעלה הגדולה שיש למי שהוא בעל תשובה אמיתי, ושלא ידמה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העוונות והחטאים שעשה, אין הדבר כן, אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם, ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם טעם חטא ופירש ממנו וכבש את יצרו.

ואמרו חז"ל (ברכות לד): "מקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד". ופירש הרמב"ם: כי מעלתם גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם. מפני שהם כובשים יצרים יותר מהם.

וגאב"ד אונגוואר הגר"מ קליין פירש הטעם, לפי מה שאמרו חז"ל על מנשה בן חזקיהו המלך שלא רצו לקבלו בתשובה עד שחתר הקב"ה חתירה תחת כסא הכבוד וקיבל תשובתו. יוצא לפי"ז שבעלי תשובה נכנסים בתפלתם מתחת כסא הכבוד מה שאין צדיקים גמורים יכולים לעמוד שם.

"להציל עוד ועוד ילדים יהודים" ..

כאשר משמשו של **"כ"ק האדמו"ר מסאטמר** ביקר בארץ, נכנס לשאול את הגרי"ז **סולובייצ'יק** זצ"ל מה למסור בשמו לרבו. **רבי עמרם בלוי** זצ"ל, שנכח במקום, החל להתבטא בחריפות שצריך לצעוק ולמחות שיש במדינה רשעים, והם רוצים לעקור את הדת...

נענה הגרי"ז ואמר: ידוע משלו של **החפץ חיים** על האשה שעמדה בשוק עם סל מלא תפוחים ורצתה למוכרם ובא אחד והעיף הכל. התפוחים התגלגלו לכל עבר והרבה אנשים חטפו... התחילה האשה לזעוק ולבכות ופכרה ידיה ברוב יאוש...

עבר שם פיקח ואמר לה: "מה לך לזעוק, לכי חטפי גם את מן התפוחים, שאם לא תעשי כן, לא ישאר בידך מאומה..."

סיים הגרי"ז ואמר: "תמסור לרבי שעכשיו המצב בארץ ישראל הוא שכולם חוטפים... הם חוטפים וגם עלינו להשתדל ולחטוף כמה שיותר... על כן העצה שהרבי ישלח לארץ ישראל, כמה שיותר תרומות, כדי שנוכל להציל עוד ועוד ילדים יהודים..."

במחיצתם

"קרבו הרחוקים... האירו פניכם לשפלים"

ברגע נדיר של הסרת המסוה מעל פניו, התבטא **"כ"ק האדמו"ר מגור בעל ה"בית ישראל"** באזני אחד מאנשיו כהאי לישנא: "בימים ובלילות יושב אני ומקיים את הכתוב (שמואל ב'יד, יד) "וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נידח". **בכל** התקופות והמצבים האירו מול עיניו של האדמו"ר, קריאתו של **הרמב"ם** באיגרת **לרבי אברהם** בנו: "קרבו הרחוקים, השחו לקטנים, האירו פניכם לשפלים..."

גם מבין השיטין של איגרותיו מבצבצת תמיד דאגתו ומסירותו לכל נפש נידחה, שלא תלך לאיבוד. הוא היה פונה אליהם בנוסח מקורי: "שכח מכל העבר. אקח המשא עלי ועל צווארי, והימים הראשונים יפלו. העיקר שתתנהג כשורה בעתיד. חזור בתשובה!"

וכשהביע לפניו אדם מסויים רגשי חרטה על מעשיו, ושאל האם יוכל עוד לשוב בתשובה שלימה? אמר לו הרבי: אתה "שלימה" הנח בשבילי... אתה מצדך חדל מן החטא, ואל תשוב לכסלה..."

פאר ישראל

"לבלתי ידח ממנו נידח..."

מסירותו ואהבתו של הגאון **רבי ניסים טולידאנו** זצ"ל (ראש ישיבת שארית יוסף) לתלמידיו היו לשם דבר, ממש כאבא לבניו. והרי דוגמא אחת מני רבות: **לפני** כארבעים שנה הגיע לישיבה בחור שהתגורר ליד קיסריה ובא מבית שאינו חרדי. הוא לא הגיע מתוך השלמה, וכל העת התלבט האם להמשיך בישיבה או ללכת לצבא. לבסוף החליט לקום ולעזוב את הישיבה. הוא הודיע זאת למשגיח, ולמחרת בבוקר יצא מהישיבה ובידו המזוודה.

והנה בצאתו פגש בדור שנכנס באותו רגע כדי להביא מכתבים. הבחור הסתקרן: "אולי יש מכתב בשבילי"? הדור נתן לו את הערימה ופתאום כן! הוא מצא מכתב שממוען אליו. היה זה מאת... ראש הישיבה רבי ניסים טולידאנו ששהה אז באמריקה למען הישיבה.

הבחור לקח את המכתב והתקדם לתחנה. כאשר הגיע לתחנה קרא את המכתב: "ידידי, אהובי, חביבי, יקירי..." כך היה הפתיח למכתב שכולו איכפתיות לתלמיד. "מה שלומך? אני דואג לך וחושב עליך מרחוק. אני יודע אלו נסיונות אתה עובר ובטוח שקשה לך..." ועוד כהנה וכהנה מילים אכפתיות ומתענינות הפורטות על נימי הלב.

הבחור נדהם למקרא המכתב. המילים המרגשות רצדו מול עיניו הדומעות ואז אמר לעצמו: "בכזה ראש ישיבה זכיתי? אם כן אני חוזר!" הוא חזר לישיבה והמשגיח שכבר השלים עם עזיבתו התפלא לראותו... במקום להסביר, הראה לו הבחור את המכתב שהיה בשבילו כמים קרים על נפש עייפה.

בעקבות המכתב הזה, נשאר גם אחיו של הבחור בישיבה. וגם שתי אחיותיו נישאו לבחורים מהישיבה! ארבעה בתים ניצלו בזכות מכתב אחד של ראש הישיבה שהגיע אל הבחור בסייעתא דשמיא במועד הנכון.

מתוך מאמר לזכרו

איסור חנופה

לא להחניף לרשע ונלא לשבחו על מעשיו הרעים כדי למצוא חן בעיניו !

נלמד מהפסוק: "ולא תחניפו את הארץ אשר אתם בה כי הדם הוא יחניף את הארץ" ... (פרק לה-לג)

ואמרו חז"ל בספרי: ולא תחניפו את הארץ - הרי זו אזהרה לחניפין. וכתב בספר יראים (סימן נה): צויה יוצרנו בפרשת ואלה מסעי "ולא תחניפו את הארץ" וסמך ליה "ולא תטמא את הארץ" מאלו למדנו שהמחניף נקרא מטמא את הארץ ועובר בשני לאוין "ולא תחניפו" "ולא תטמא" וגורם לשכינה שתסתלק מישראל.

מהי החנופה האסורה שהזהירה עליה התורה? כתב היראים: כל השומע דבר עוולה ושאינו הגון או רואה דבר רע, ואומר טוב הוא, או שותק, לא מתוך יראה לא מגופו ולא מממונו אלא מתוך רשע לבבו, או חושב בלבבו ואומר פן יחרה אפו עלי ויתקוטט עמי, ואינו מפסיד בקטטתו כי אם חסדו ואהבתו, נקרא חנף ועובר בלא תחניף, וכדתנן בסוטה: אמרו לו, אל תירא אגריפס המלך אחינו אתה, אחינו אתה. ואמרו בגמרא, באותה שעה נתחייבו שונאיהן של ישראל כליה, שהחניפו לאגריפס.

לדעת המאירי (סוטה מא:): כל שמחניף את הרשע לשבחו בדברים המקולקלים היוצאים מתחת ידו, הרי הוא כמוהו, שהרי השומעים סומכים עליו ונגררים אחרי מעשה הרשעים. ומה שאמרו מותר להחניף את הרשעים בעולם הזה, פירושו לכבדם במקום שאין בו חילול ה', ואף זה לכוונה שלא יזיקהו. ואף יעקב אבינו כשהחניף לעשו מפני יראת הזיקו, אף הוא נתכוון לאיים עליו להטיל אימתו עליו.

מספרים חז"ל בגמרא (ברכות כח). שכאשר העבירו את רבן גמליאל מנשיאותו וביקשו למנות תחתיו את רבי אלעזר בן עזריה, הלך רבי אלעזר להמלך באשתו, ואמרה לו "דלמא מעבירין לך" כלומר: כשם שהעבירו את רבן גמליאל עלולים הם להעביר גם אותך מנשיאותו. השיב לה רבי אלעזר: "לשמש איניש יומא חדא בכסא דמורקא ולמחר ליתבר" [=ישתמש אדם יום אחד בכוס זכוכית יקרה, אף אם תשבר למחרת], והיינו, שכדאי להיות נשיא אפילו לזמן מועט.

תשובתו של רבי אלעזר לכאורה תמוהה, וכי היה כל כך מתאוה לשררה עד שכדאי לו אפילו יום אחד?! ולאידך גיסא, יש לתמוה על טענתה של אשתו, מה רע להיות נשיא אפילו רק יום אחד, הרי זה יותר טוב מכלום!?

והביא הגאון רבי יוסף שאול נתנזון זצ"ל (בעל השואל ומשיב) ביאור נאה בזה: אשתו של רבי אלעזר טענה לו כי לאחר שימנהו לנשיא יהיה שרוי כל הזמן בחשש שמא יעבירו גם אותו מנשיאותו, וזה עלול לגרום לו להחניף לאלו שמינהו, ואז יצא שכרו בהפסדו. על כך השיב לה רבי אלעזר שאין חשש פן יחניף להם משום שאין לו כל תאוה להשאר בשררה הזו, וזהו שהביא לה את המשל מכוס הזכוכית כי די לו גם אם רק יום אחד יהיה בנשיאותו, ובלבד שלא להחניף.

על המשמר - ללא חנופה

בתקופה שבה יצאו גדולי ישראל בפסק חמור ונחרץ נגד שירות לאומי. הגיעה מארצות הברית משלחת רבנים, כדי לדון עם גדולי הדור באיסור החמור שהטילו על השירות הזה. חברי המשלחת באו כביכול מטעם עצמם, אבל ברור היה לכל שהם נשלחו ע"י ראש הממשלה ב.ג. כדי לרכך את ההתנגדות העזה לחוק.

כשהגיעה המשלחת לבית גאב"ד טשעבין - הגאון רבי דוב בעריש וויידנפלד זצ"ל, טענו דובריה: "הלא גם אנחנו רבנים, גם אנחנו למדנו אותו ש"ס ואותו שולחן ערוך, ולא מצאנו שום מקור ואיסור לגייס בנות לשירות לאומי. ובפרט לא מובן לנו, היכן כתוב שהוא בגדר יהרג ואל יעבור?"

התרגש גאב"ד טשעבין ואמר להם בתקיפות: "נכון, זה לא כתוב בגמרא בבלי ולא בירושלמי ולא בשולחן ערוך, כי זה פסוק מפורש בעשרת הדיברות!"

לאחר מכן ניסו אותם רבנים לטעון שכתוצאה מאי גיוס הבנות יוצר מצב שבגלל מחסור בכח אדם, יאלצו לגייס את בחורי הישיבות, האין זה עדיף לגייס את הבנות?

השיב להם גאב"ד טשעבין: "הלא אם תגייסו את הבנות, ממילא יסגרו הישיבות, שכן אף בחור ישיבה לא יסכים לשאת אשה ששרתה בצבא, וכמו כן, בת כזו ששרתה בצבא לא תרצה בן ישיבה!"

כששמעו חברי המשלחת את הדברים הנחרצים יצאו מביתו בבושת פנים.

שר התורה

קבלת תוכחה

לקבל באהבה וברצון דברי תוכחה ומוסר !

נלמד מפסוקי התוכחה שהוכיח משה רבינו את בני גד ובני ראובן, החל מהפסוק: "האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה? (פרק לביז) והתשובה שהשיבו: "גדרות צאן נבנה... ואנחנו נחלץ חושים" (פרק לביטז, יז)

ולכאורה, אם מלכתחילה כך היתה דעתם של בני גד ובני ראובן, לעבור את הירדן ולהחלץ למלחמה, היה עליהם לומר זאת מיד כאשר התחיל משה רבינו להטיף להם דברי תוכחתו [ולהסיר מהם חשד], ולא להמתין עד אשר יסיים את תוכחתו הגדולה והחריפה. אלא מכאן, שהיה חבל להם להפסיק את תוכחת המוסר של משה, שכן היו הם מאלה האוהבים לשמוע את התוכחות, כפי שאמר רבי בגמרא (תמיד כח.): איזה הוא דרך שיבור לו האדם? יאהב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם נחת רוח באה לעולם. טובה וברכה באין לעולם ורעה מסתלקת מן העולם.

כך מצינו אצל שבטי י"ה שקיבלו תוכחתו הנוקבת של יעקב אביהם, באהבה. ניתן ללמוד זאת מהפסוק: "ויברך אותם איש איש כברכתו ברך אותם" (בראשית מט-כח), אשר לכאורה תמוה: וכי את כולם בירך, והלא את שמעון ולוי הוא לא בירך אלא הוכיח בתוכחה נוקבת! אלא, מתוך שהיו דברי תוכחתו של אביהם יקרים להם וחביבים עליהם, שמחו הם בדברי התוכחה כאילו ברכם. הוא שאמר הכתוב: "וזאת אשר דיבר להם אביהם ויברך אותם". כלומר: ברכם בזה, שקיבלו באהבה את דבריו ושמחו בהם כפי ששמח כל אחד מהברכה אשר ברכו אביו...

מקבל תוכחה מכל אדם

מידי יום ביומו, לאחר התפלה, היה משתרך תור ארוך של אנשים שהיו באים לשאול בעצתו של רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל. הוא היה נשאר במקומו בבית הכנסת ומשיב בסבלנות ובהארת פנים לכל אחד ואחד.

יום אחד נכנס יהודי לבית הכנסת וכאשר ראה כיצד משיב הגרי"ח זוננפלד לשואלים, לא שלט ברוחו והחל לזעוק: "הכיצד מדברים בבית הכנסת דברים בטלים!?"

הגרי"ח זוננפלד, בענוותנותו, קיבל באהבה את תוכחתו של הלה ויצא מיד מבית הכנסת ושם המשיך להשיב לשואליו. ומהיום ההוא והלאה, לא התעכב אחר התפלה בבית הכנסת, אלא יצא והשיב בחוץ לכל הפונים אליו.

בית ישראל - ת"ח

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

החפ"ק הפרטי

לאתר את המשפחה. יצרה קשר עם כל מכר שעובד באחד מבתי החולים בירושלים, כשמוחה מתאמץ לחבר שביבי "מידע מודיעני" על מנת לאתר את היולדת.

"בוא נרכיב את הפאזל" חלפת לה מחשבה "הוא אמר שהיא ילדה בן וזה ביום ראשון, הבעל אשכנזי, רגע, הרי בבתי חולים משחררים תוך יומיים - אז כנראה שזה קיסרי או שהתינוק צהוב".

"טוב" - היא מסכמת לעצמה - "אני מחפשת יולדת אשכנזייה, שילדה בן, ביום ראשון, ונותרה בבית חולים יותר מיומיים..."

"כיוון החקירה" ברור, כעת צריך להתקדם בשטח. היא גייסה עובדים שונים בבתי החולים למסע החיפושים, למן עובד במכבסה של ב"ח 'הדסה' - הר הצופים' ועד חברתה שעובדת כמזכירה ב'הדסה עין כרם'. ב'שערי צדק' היא לא מכירה אף עובד, אבל לשם כך יש טלפון! גם בב"ח 'ביקור חולים' אין תוצאות.

בשעה 12.30 בלילה היא סיימה להשתתף באירוע, ולמרות שהיא גרה באזור צפון ירושלים המרוחק, הציעה לחברתה משכונת 'בית וגן' לקחת אותה טרמפ, כי היא הרי נוסעת אישית לב"ח 'שערי צדק' - מחלקת יולדות ב' לשם מוביל קצה החוט.

חברתה נחרדה מהמחשבה: "מה קרה לך? תתחילי לטייל שם בין המיטות? עזבי, תתפללי לשם שיעזור לך במקום "להשתגע" באחת בלילה..."

היא התפללה - - - ועוד איד!

* * *

יום חדש הגיע. בשעה 10 בבוקר ניצבה בחנות לשרת לקוחות, ואז הבחינה בו. "מ...מה?! זה אתה?! אתה... אתה... אתה זה שהיית כאן אתמול ... באת לקנות משהו וסיפרת שאשתך ילדה... אני לא מאמינה...!!!"

'אבי הבן' הנדהם ניצב בחנות ולא הבין על מה ההתפרצות. והדמעות. "כן. זה אני" הספיק לומר לפני שזה הלם בראשו---

"מה? מצאת פה את הכסף שלי?!"

"אשתך בשערי צדק יולדות ב!" השיבה שלא מן העניין. "נכון מאד, אבל מאיפה את יודעת?" "לא משנה. הרי שלך לפניך..."

האב הנרגש (מעטה בכפלים...) סיפר שהיה אמור להעביר את הכסף לאיזו אלמנה מבוגרת, וכעת הוא בדרך לבנק להוציא כסף מהחשבון האישי ולמלא את שליחותו, בתקווה שהקב"ה יסייע בידו להתמודד עם הנזק.

מסתבר שאבי הבן המאושר לא סיפר ליולדת כלל על האבדה, וקיווה לישועת השם שאכן הגיעה לאחר מסירות מופלאה הראויה להתפרסם בקהל ועדה!

את הסיפור הבא קיבלנו מבעל המעשה עצמו. כאשר נולד לו בנו שיחי' לא חלם שהשמחה תעמיד אותו במרכזו של סיפור חסד מפעים!

"אשתי כעת בבית חולים, מחלימה מלידה, אז אמתין עם קניית המוצר... אני אתייעץ אתה מה לקנות".

"מזל טוב" השיבה המוכרת ושמעה שהבן נולד ביום ראשון.

האב המאושר עזב את החנות ולא חלם על קצה החוט שהותיר שם מאחוריו.

* * *

"מ...מה?! זה אתה?! אתה... אתה... אתה זה שהיית כאן אתמול ... באת לקנות משהו וסיפרת שאשתך ילדה... אני לא מאמינה...!!!"

'אבי הבן' הנדהם ניצב בחנות ולא הבין על מה ההתפרצות. והדמעות. "כן. זה אני" הספיק לומר לפני שזה הלם בראשו---

* * *

נשוב לתחילת הסיפור.

אח מתוק חדש התווסף למשפחה הצעירה, והיולדת נמצאת בבית החולים. בהתאם לנסיבות היא "זוכה" לעוד יום יומיים של החלמה בבית החולים.

יומיים וחצי לאחר הלידה, נכנס האב המאושר לחנות כדי לרכוש מוצר מסוים ששמו רשום לו בפתק הטמון בכיס חליפתו. בחנות הוא רוקן את הכיס כדי לאתר את הפתק הקטן, ואזי החזיר את הכל לכיס. הכל? כמעט הכל...

כעבור דקותיים גילתה המוכרת בחנות ערימה נוצצת של לא פחות מ-9,800 ש"ח!

היא הבינה שהכסף נשכח במקום ע"י האב המאושר שזה עתה ביקר בחנות. היא יצאה לרחוב במהירות הבזק, בבהלה, וניסתה לאתר את הלקוח לפני שיתרחק.

אולם למרות מהירות התגובה, הוא לא היה באופק. "אוי, איזה מסכן" לחשה לעצמה "מי יודע אם הוא ישים לב היכן שכח את הכסף?" חוט דמיונה התחיל להיטוות והרחמים התגברו: "בטח זו הלוואה שלקח עבור הוצאות הברית... מה יעשה כעת? ומסכנה אשתו היולדת, אוי כמה יקשה עליה, זה מה שחסר לה עכשיו שייודע לה מבעלה מה קרה? רק שלא יספר!" קיוותה - התפללה...

כבעלת תשובה למדה להתאמץ לקיום מצוות, וכאן התגלגלה לידה מצוות השבת אבידה אותו היא רוצה לקיים במסירות. אך מה היא בעצם יכולה לעשות?

יכולה? ועוד איד!

מאותו רגע - ועד השעה אחת בלילה! - הפעילה חפ"ק בניסיון

הוקדש לעילוי נשמת

ר' יעקב חי פינטו בן רבקה ז"ל

נלב"ע ה' אב (יום פטירת האריז"ל)

הקדיש ימיו להחזקת בית כנסת טראנטו ושימש כבעל קורא, חזן ואיש חסד.

ת.נ.צ.ב.ה.

